

Salonky

**Nová děkanka
pedagogické fakulty**

Nella Mlsová

EXOTIKA PŘÍMÝM LETEM V POHODLÍ BUSINESS CLASS

 Mexiko
  Keňa
  Bahrajn
  Vietnam
  Kuba
  Dominikánská republika

**First minute
slevy
do 31. 10.**

eximtours.cz | fischer.cz

 255 787 787

DERTOUR
GROUP

* Business class není dostupná pro destinace Mexiko a Vietnam

OBSAH

Editorial

Nedocenění učitelé

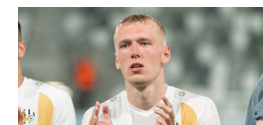
TOMÁŠ KULHÁNEK / šéfredaktor
Rovných šedesát let už v Hradci Králové funguje pedagogická fakulta. Největší fakulta hradecké univerzity aktuálně připravuje na budoucí roli učitele asi tři tisíce studentů. Někteří z nich studium nedokončí, jiní si místo učení zvolí nakonec jinou práci. Podstatná část studentů nicméně náročnou a důležitou učitelskou profesi vykonávat bude. Nečeká je přitom vůbec lehký úkol. Ačkoliv učitelé prostřednictvím svých žáků utváří naši společnost, jejich profese v Česku stále není brána s takovou úctou, jako je to běžné jinde ve světě. „To hlavní, co pro zlepšení vnímání učitelů můžeme udělat, je připravit u nás dobré a kompetentní učitele, kteří budou do své profese zapálení. Pokud budou hořet, budou hořet i jejich žáci,“ říká v rozhovoru pro Salonky nová děkanka Pedagogické fakulty UHK Nella Mlsová. Zajímavého a inspirativního čtení Vás ale v našem říjnovém magazínu čeká mnohem víc. Přeji příjemné čtení! ■

NELLA MLSOVÁ / str. 4 ▶ 6

EDITA DOHNÁLKOVÁ

str. 10 ▶ 13

KAREL SPÁČIL

str. 20 ▶ 23

DOMINIKA ŠPALKOVÁ

str. 24 ▶ 25

MONIKA LEMBERKOVÁ

str. 32 ▶ 34

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, **Sídlo redakce:** Malšovická 821/1 Hradec Králové 9, 500 09, www.salonkyhk.cz, **Redakce:** Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, **Obchod, inzerce:** Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, **Grafika:** Adéla Jiráňová, **Jazyková korektura:** Hedvika Landová, **Distribuce:** vybraná distribuční místa, **Tisk:** Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, **Sazba:** TN Média s. r. o., **Číslo ISSN:** ISSN 2694-7757, **Četnost:** měsíčník, **Počet výtisků:** 8 000, **Regionální mutace:** Královéhradecko, **Titulní strana:** Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

**MAGAZÍN,
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT**
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Sborníček Boni
Pave

Dobrý učitel musí být hlavně zapálený

✎ TOMÁŠ KULHÁNEK,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Literární historička Nella Mlsová stojí od letošního června v čele největší fakulty hradecké univerzity. Děkanou Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové se stala v roce, kdy fakulta slaví 60. výročí od svého založení. Co všechno se dá dnes na hradeckém „pedáku“ studovat? O které obory mají mladí lidé největší zájem? A jakým způsobem se podle děkanky Pedagogické fakulty UHK dá vylepšit obraz učitelské profese v české společnosti? „To hlavní, co pro vnímání učitelů můžeme udělat, je připravit kompetentní učitele, kteří svým působením napomohou k odstranění negativního obrazu. Myslím, že máme celou řadu vynikajících absolventů. Dobrý učitel musí kromě dalších kompetencí být hlavně do své profese zapálen. Pokud hoří, budou hořet i jeho žáci,“ říká v rozhovoru pro Salonky Nella Mlsová.

Představme čtenářům vaši fakultu. Co všechno se dá na Pedagogické fakultě UHK studovat?

Nenabízíme kompletní spektrum oborů, které by se od pedagogické fakulty možná očekávalo. Některé obory jsou totiž rozvíjeny na sousední Filozofické fakultě UHK a Přírodovědecké fakultě UHK. Naše fakulta je zaměřena spíše na humanitní a sociální obory. Nabízíme vzdělávání budoucích učitelů v mateřských školách, na prvním a druhém stupni základních škol, na školách středních a také v základních uměleckých školách. Věnujeme se ale také přípravě celé řady neučitelských profesí. V současné době máme na fakultě jedenáct kateder a dva ústavy. Hned několik z nich je zaměřeno na jazykové disciplíny. Jde o Katedru českého jazyka a literatury a katedry

cizích jazyků: angličtiny, němčiny, francouzštiny a ruštiny. Další katedry se soustředí na umělecké obory, jde o Hudební katedru a Katedru výtvarné kultury a textilní tvorby. Nelze ale opomenout Katedru pedagogiky a psychologie, kulturních a náboženských studií, tělesné výchovy a sportu nebo Katedru techniky. K největším pracovištím náleží Ústav primární, preprimární a speciální pedagogiky a Ústav sociálních studií.

Na počet studentů jste největší fakultou univerzity, jaký je dnes mezi mladými lidmi zájem o studium na pedagogické fakultě?

Hodně záleží na tom, o který obor se jedná. Některé jsou velmi žádané. V dnešní době je například obrovský zájem o angličtinu, ale třeba i češtinu,

o učitelství prvního stupně základní školy. Žádané jsou i některé neučitelské obory. Například kolegové z Ústavu sociálních studií mívají opravdu velký převis uchazečů. Vedle toho jsou samozřejmě i obory, které tak frekventované nejsou. Obecně si ale na naší fakultě nemůžeme na nedostatek zájemců o studium stěžovat. Aktuálně máme kolem tří tisíc studentů, počet uchazečů ale toto číslo převyšuje.

Mezi studenty se pedagogické fakulty dříve braly jako taková záchraná volba. Maturanti podali několik přihlášek na vysněné vysoké školy, a když to nevyšlo, šli na „pedák“. Platí to ještě pořád?

Asi nelze paušalizovat. Jsou studenti, kteří jsou jednoznačně rozhodnutí, že se chtějí stát učiteli. Jsou oddáni studiu a později i své profesi. Někteří se teprve hledají a pedagogickou fakultu volí jako jednu z možných alternativ. Pokud se k nám dostanou, z některých z nich se nakonec stanou nadšení učitelé. Někteří naopak naši fakultu časem opustí nebo do školství nenastoupí. Byla bych moc ráda, kdyby se podařilo vymýtit předsudek, že jsme „pedák“, kam jdete studovat, když se nedostanete nikam jinam. Nejenom proto, že to neplatí, jak jsem již zmínila dříve, ale především proto, že příprava na učitelskou profesi je náročná a vzdělaný a moudrý učitel je jedním z pilířů společnosti.

Cítíte to tak, že v české společnosti nejsou učitelé vnímáni s takovou úctou, jako je to běžné v západní Evropě? A pokud ano, zlepšuje se to?

Byla bych ráda, aby se situace zlepšovala. Nejlepší naší reklamou je výborný učitel. To hlavní, co pro vnímání učitelů můžeme udělat, je připravit kompetentní učitele, kteří svým působením napomohou k odstranění negativního obrazu. Myslím, že máme celou řadu vynikajících absolventů. Dobrý učitel musí kromě dalších kompetencí být hlavně do své profese zapálen. Pokud hoří, budou hořet i jeho žáci.

Když nás bude číst nějaký maturant se zájmem o učitelství, jak byste ho nalákala právě ke studiu na hradecké Pedagogické fakultě? V čem se liší od jiných pedagogických fakult v Česku?

Myslím si, že naše fakulta je zajímavá prolnáním učitelských oborů i oborů neučitelských, které se mohou vzájemně inspirovat. Nabízí širokou škálu uměleckých disciplín, které

připravují i učitele základních uměleckých škol. Výhodou je dle mého názoru také skutečnost, že je součástí univerzity, která není mnohofakultní. Spolu s regionálním položením jí to dává komorní charakter, který usnadňuje a intimizuje komunikaci mezi pedagogem a studentem. Velkým lákadlem je dle mého i samotné město Hradec Králové, které je svým klimatem a také přírodním, kulturním i sportovním zázemím naprosto jedinečné.

Pedagogická fakulta UHK letos slaví 60. výročí od svého založení. V jaké je podle vás kondici?

Výročí je pro nás samozřejmě významné. Pedagogická fakulta, která se ustavila před 60 lety, později zrodila celou Univerzitu Hradec Králové. Ale zpět k vaší otázce. Samozřejmě se vždy mohou najít slabé stránky, na jejichž odstranění je třeba pracovat, ale celkově se domnívám, že Pedagogická fakulta UHK je v dobré kondici. Nelze ale ustrnout. Vzdělávání nejenom budoucích učitelů je tekutý proces, který musí reflektovat vývoj společnosti.

Už od toho roku 1964 je Pedagogická fakulta UHK spojená s historickou secesní budovou na náměstí Svobody, ve které v současnosti probíhá rozsáhlá rekonstrukce. Kdy se do ní studenti budou moct vrátit?

Budova je naše srdeční záležitost a troufám si tvrdit, že tvoří identitu naší fakulty. Pokud všechno dobře dopadne, měli bychom se do ní vrátit v příštím roce. Stavba by měla být předána do konce června. Hlavní stěhování by mělo proběhnout během letních měsíců. Budova na náměstí Svobody se opět stane centrem celé fakulty. Přesídli do ní děkanát a studijní oddělení, takže bude sloužit všem našim studentům. Kromě toho se do zrekonstruované budovy přesunou dvě katedry, které nyní sídlí v pronájmech. Jde o Hudební katedru a Katedru výtvarné kultury a textilní tvorby. Dvě auly budou sloužit přednáškové činnosti, kulturním a konferenčním aktivitám.

Vy jste před lety o té historické budově Pedagogické fakulty UHK na náměstí Svobody napsala dokonce knihu. Čím vás ta budova tak zaujala?

Budova mě přitahuje hned z několika důvodů. Ráda ji zmiňuji jako příklad paralely mezi dějinami naší fakulty a moderními dějinami Hradce Králové. Už její vznik mi přijde symbolický. Byla postavena jako první na pravém břehu Labe po zboření hradeb v roce 1897. Navrhli ji dva mladí architekti, Hubert Gessner a Otakar Bém, kterým dal důvěru tehdejší hradecký starosta František Ulrich. Podle

některých historiků architektury jde o vůbec první secesní budovu ve střední Evropě. Úspěch stavby přivedl do Hradce Králové takové osobnosti, jakými byli Jan Kotěra a Josef Gočár. Symbolické je také to, že budova od začátku měla vzdělávací funkci, původně to byla obchodní akademie. Zajímavá je i svou historií, někdy i tragickou. Za druhé světové války byla zneužita jako shromaždiště Židů před jejich transporty do Terezína.

Pojďme se od historické budovy přesunout přímo k vám. Jak jste se dostala k učitelství?

Profese učitelky mě lákala odmala. Velkou inspirací mi byla rodina. Dědeček působil jako profesor matematiky a deskriptivní geometrie na střední škole. Moje maminka je absolventkou naší fakulty, tatínek, později redaktor, také začal svou kariéru jako učitel na průmyslové škole. O mnoho let později jsem měla to štěstí, že jsem s ním mohla spolupracovat na naší Katedře českého jazyka a literatury. Přiznávám, že mě vždy lákalo vzdělávání vysokoškolské, takže jsem moc ráda, že mohu působit na pedagogické fakultě, kde se mohu věnovat už dospělým lidem a jejich přípravě na učitelskou profesi.

Poslední roky jste působila jako vedoucí Oddělení jazykové a literární kultury na Katedře českého jazyka a literatury. Já jsem se dočetl, že stejnou funkci přitom zastával před lety i váš tatínek...

Je to trochu jinak. Můj tatínek působil jako vedoucí Katedry českého jazyka a literatury a studijní program jazyková a literární kultura na katedře zakládal. Já teď pokračuji v jeho šlépějích i jako garantka tohoto programu.

V čele Pedagogické fakulty UHK stojíte od letošního června, ale už osm let předtím jste byla proděkankou. Chcete na svého předchůdce profesora Vaníčka hlavně navazovat, nebo je i něco, co chcete dělat jinak?

Pan děkan Vaníček byl velmi progresivní a nastartoval celou řadu věcí, které naši fakultu zviditelnily městu a České republice. Velmi intenzivně se snažil o rehabilitaci profese vysokoškolského pedagoga. Snažil se i o rozšíření kompetencí v oblasti studentských praxí. Troufám si tvrdit, že naše fakulta zaujímá přední místo mezi českými pedagogickými fakultami v koncipování a rozvoji pedagogických praxí a spolupráce se školami. Nermalou zásluhu má profesor Vaníček také na tom, že byla nastartována rekonstrukce histo-

rické budovy na náměstí Svobody. To všechno jsou pozitivní tendence, na které budu ráda navazovat. V současné době je podle mého potřeba provést revizi a aktualizaci stávajících studijních programů. Musíme reagovat na výzvy a potřeby současné společnosti. To se týká například umělé inteligence nebo psychických problémů, kterými trpí v dnešní době také žáci základních a studenty středních škol. V této souvislosti se nabízí rozvoj nových studijních programů, například školního psychologa.

Jak moc se změnil váš každodenní život po nástupu do funkce děkanky? Máte čas i na výuku studentů, nebo jste ji musela zásadně omezit?

Můj život se příliš nezměnil, protože už v mé bývalé funkci proděkanky a statutární zástupkyně děkana jsem musela velkou část času věnovat administrativě a povinnostem souvisejícím s touto pozicí. Stále učím a chci si výuku ponechat i do budoucna. Učím ráda a práce se studenty mě velmi obohacuje a nabíjí.

Když se o vás někde píše, býváte zpravidla označována jako jazykovědkyně. Co si pod tím může běžný čtenář představit?

Ono se to píše špatně, protože můj obor sice spadá do filologie, ale jsem literární historička. Zabývám se dějinami literatury, specifickými aspekty literatury jako například jejím žánrovým ukotvením nebo kulturními relacemi, problematikou reflexe jiných zemí v literatuře – uplatněním italského fenoménu v ní. Věnovala jsem se i oboru, který na katedře zavedl můj tatínek, a to je tvůrčí psaní.

Ve vašem životopise mě zaujal blízký vztah k Itálii, které se věnujete i profesně. Proč právě Itálie?

To jsou taková životní předznamenání, která nelze racionálně vysvětlit. Pamatuji si, že když jsem byla malá, můj dědeček mi opakovaně vyprávěl o tom, jak byli s babičkou na svatební cestě právě v Itálii. Mně tehdy z jeho vyprávění připadalo, že se pohybovali v nějaké vzdálené exotické zemi. Vyrůstala jsem v době, kdy cestování na tehdejší tzv. Západ nebylo takovou samozřejmostí. Ve škole mě vždy okouzlovaly zmínky o Benátkách, městě na moři. Po sametové revoluci naše první cesty směřovaly právě do Itálie a já se do té země čím dál víc zamilovávala. Možná mám Itálii tak ráda i proto, že sama nejsem tak temperamentní jako Italové, mohu v ní na chvíli vyjít ze sebe sama. ■

Moderní kávovary v novém designu

beko

Svého nejbližšího prodejce najdete na beko.cz

Jasně vítězství, hnutí ANO získalo skoro 35 procent

Záříjové volby do zastupitelstva Královéhradeckého kraje suverénním způsobem ovládlo hnutí ANO. Díky zisku 34,54 procenta hlasů obsadili zástupci ANO celkem 18 křesel v pětačtyřicetičlenném zastupitelstvu. Na druhém místě skončili s odstupem téměř osmi procent Silní lídři pro kraj vedení dosavadním hejtmánem Martinem Červíčkem, třetí byla Čtyřkoalice STAN, TOP 09, HDK, LES. Do zastupitelstva se dostali ještě zástupci dalších třech subjektů. Uspěl HLAS samospráv, koalice SPD, Trikolora, PRO a Svobodní a koalice Stačilo!, kterou tvoří KSČM a Česká strana národně sociální. Debaklem naopak skončily volby pro Piráty, kteří získali jen necelá čtyři procenta a do zastupitelstva se vůbec nedostali.

📍 TOMÁŠ KULHÁNEK

Drtivým vítězstvím hnutí ANO skončily předposlední záříjový víkend volby do zastupitelstva Královéhradeckého kraje. ANO vedené starostou Hronova Petrem Koletou zapsalo v hradeckém kraji rekordní zisk téměř 35 procent a poprvé v historii by tak nemělo chybět ve vedení Královéhradeckého kraje. „Výsledek voleb mě opravdu překvapil. Nečekal jsem, že získáme přes 34 procent, ve svých odhadech jsem byl skromnější. Počítal jsem s výsledkem okolo 27 procent. Je to skvělý výsledek, díky kterému nás nikdo nemůže obejít,“ usmíval se po sečtení hlasů volební lídr Petr Koleta, který potvrdil svou ambici stát se novým královéhradeckým hejtmánem. Oproti předchozím krajským volbám v roce 2020 si ANO polepšilo o 13 procent hlasů.

Na druhém místě skončila kandidátka Silní lídři pro kraj složená ze zástupců ODS, KDU-ČSL a Východočechů. Jejím lídrem byl dosavadní hejtmán Martin Červíček (ODS), který si na nepřítel voličů rozhodně nemohl stěžovat. Jeho uskupení získalo o tři procenta více než v roce 2020 a sám Červíček letos obdržel nejvyšší počet preferenčních hlasů ze všech 488 kandidátů, kteří se o funkci krajského zastupitele ucházeli. „Myslím, že náš výsledek je výborný. Voliči ukázali, že oceňují řízení našeho kraje a jejich důvěru jsme rozhodně obhájili. Jasným vítězem voleb je nicméně hnutí ANO,“ řekl k výsledkům dosavadní královéhradecký hejtmán.

Třetí místo obsadila Čtyřkoalice vedená ekonomickým náměstkem hejtmána Rudolfem Coganem (STAN). Se ziskem zhruba 12 procent byl volební

lídr spokojen. Vzhledem k volebním výsledkům nicméně oznámil odchod do opozice. Už před volbami totiž zástupci Čtyřkoalice vyloučili spolupráci s hnutím ANO, SPD i koalici Stačilo!, bez kterých nyní nelze v krajském zastupitelstvu vytvořit většinovou koalici. Čtvrté místo obsadil HLAS samospráv vedený někdejší hejtmánem za sociální demokracii Jiřím Štěpánem. „S výsledkem jsme spokojeni. Na absolutně nový subjekt na královéhradecké politické scéně je to rozhodně úspěch,“ okomentoval Štěpán zisk sedmi procent hlasů a tři zastupitelských mandátů. Tři krajské zastupitele získala také koalice SPD, Trikolora, PRO a Svobodní, která obdržela zhruba šest a půl procenta hlasů. Po čtyřleté odmlce se do zastupitelstva vrátili také komunisté. V koalici Stačilo! získali společně s ČSNS 5,17 procenta hlasů. Největšími poraženými letošních voleb se stali Piráti. Strana vedená prvním náměstkem hejtmána Pavlem Bulíčkem získala od voličů jen necelá čtyři procenta hlasů a do krajského zastupitelstva se vůbec nedostala.

Ke krajským volbám tentokrát přišlo napříč krajem jen 34 procent oprávněných voličů. To je skoro o sedm procent méně než v roce 2020. Svůj mandát v letošních volbách obhájilo 21 dosavadních krajských zastupitelů, dalších 15 ve volbách naopak neuspělo. Celkem devět zastupitelů už svůj mandát vůbec neobhajovalo. Pětačtyřicetičlenné krajské zastupitelstvo se tak obměnilo více než z poloviny. Nejmladším zvoleným zastupitelem se stal 30letý Matěj Hlavatý (STAN), nejstarším naopak 70letý lídr koalice Stačilo! Lubomír Štěpán (KSČM). Oproti minulému volebnímu období klesl počet žen v zastupitelstvu. V novém složení jich najdeme pouze deset oproti dosavadním čtrnácti. ■

STAVBYVEDOUČÍ
ROZPOČTÁŘ
DĚLNÍK

VELKAPARTA.CZ

Prý hrají sama sebe

Velkou radost pro hradecké Divadlo Drak přinesly zářijové nominace na letošní Ceny Thálie. Za roli Bohdanky v inscenaci Sedmero krkavců získala nominaci v kategorii Loutkové divadlo Edita Dohnálková Valášek. „Nechci z toho dělat velkou věc. Ať to dopadne jakkoliv, podívám se do Národního divadla a bude to skvělý zážitek. Chci si to tam jet užít a doufám, že to bude sranda,“ říká před slavnostním vyhlášením nejprestižnějších divadelních cen v Česku třicetiletá herečka. V představení Divadla Drak si zahrála i se svým manželem Šimonem Valáškem. „Kdyby tam byl někdo jiný, myslím, že bych to zahrála úplně stejně. Jsem ráda, že tam je, a užíváme si, když můžeme hrát spolu, ale pak si užíváme i čas bez sebe,“ usmívá se v rozhovoru pro Salonky talentovaná herečka. Co dalšího o sobě absolventka DAMU prozradila?

☛☛ MATĚJ HOLAŇ, FOTO: MILAN HAJN

Byla jste nominována na cenu Thálie. Co to pro vás znamená?

Byla jsem tou nominací velmi překvapená. Znamená to pro mě, že 5. října musím jít na galavečer do Národního divadla. Je to příjemné a jsem za to ráda, ale rozhodně to neberu jako nějaké zadostiučinění. Není to něco, na co bych čekala celý život, a moc si z toho hlavu nedělám.

Jste z toho předáváním nervózní?

Určitě ano. Ale jak už jsem říkala, nechci z toho dělat moc velkou věc. Chci si to tam jet užít a doufám, že to bude sranda. Ať to dopadne jakkoliv, podívám se do Národního divadla a bude to skvělý zážitek. Beru s sebou všech sedm krkavců, snad všichni pojedou.

Z čí hlavy vzešel nápad, že budete v Draku hrát Sedmero krkavců?

Celý plán pro Divadlo Drak vymýšlejí Tomáš Jarokovský s Jakubem Vašíčkem. Už delší dobu měli v hlavě, že by se chtěli věnovat této pohádce. Pak si jen vybrali herce a mě dosadili do role Bohdanky.

Je to tak, že vybírají představení pro Drak podle vás, herců?

To byste se musel zeptat jich. Někdy mám pocit, že to tak je, jindy mi přijde, že se jim líbí ten titul a až podle toho nás tam dosazují.

Jaká je Bohdanka, kterou v Sedmeru krkavců hrajete, jako člověk?

Bohdanka je velmi statečná. Zachraňuje své bratry, což vyžaduje velkou dávku odvahy. Je trochu bláznivá, má trochu ADHD a hodně mluví. Často se tváří, že je vše v pořádku, i když to tak není. Trpí samotou, protože se s ní rodiče nebaví a ona neví proč. Snaží se s nimi navázat komunikaci prostřednictvím různých věcí, třeba si hraje na chlapce, ale ani to nepomáhá. Nejdřív si myslí, že chtějí kluka,

a potom zjistí, že jich měli dokonce sedm. Začne pátrat po tom, kam její bratři zmizeli.

Které vlastnosti s Bohdankou sdílíte?

Jsem ukecaná. Bohdanka je taky trochu bláznivá a veselá, což máme společné. Kamarádi říkají, že v tom představení vlastně nic nehraju, že tam ztvárňuji sama sebe. Doufám, že to tak není, ale někdy to tak opravdu může vypadat. Když jsem byla malá, chtěla jsem být klukem, stejně jako ona. Měla jsem pocit, že to mají kluci jednodušší. Baví mě Bohdanku hrát, ale vždycky se těším do vrby, ve které šije košílky. Tam mám na chvíli klid a nemusím mluvit.

Vy byste zvládla udržet bobříka mlčení?

Rozhodně ne. Už při zkouškách režisér Jakub Vašíček přišel k vrbě a řekl: „Tak, a tady budeš mlčet.“ S tím jsem rozhodně nesouhlasila.

Líbí se vám příběh té pohádky?

Ano, líbí se mi moc. Mám pocit, že v Draku máme témata pro děti, která se týkají právě rodičů nebo nějaké osamělosti. Naráží se tam na věci jako to, jestli má dítě být dívkou nebo chlapcem a jak pochopit, kým vlastně je.

V představení hrajete i se svým manželem. Jak vám to pomáhá?

My jsme spolu začali chodit už na DAMU, byli jsme tam spolužáci. Osobně jsem to nikdy nebrala tak, že je to on a že se tím něco mění. Kdyby tam byl někdo jiný, myslím, že bych to zahrála úplně stejně. Jsem ráda, že tam je, a užíváme si to, když můžeme hrát spolu, ale pak si užíváme i čas bez sebe.

Kdy jste se poprvé dostala k herectví?

Moje kamarádka z dětství chodila na dramaťák a jednou se mě zeptala, jestli nechci jít taky. Dala jsem tomu šanci a potkala tam Jarku Holasovou, která se mě hned ujala. Takže to byla vcelku náhoda, že jsem se k tomu dostala. Na ZUŠ v Jaroměři jsme měli skvělou partu a přátelství nám vydrželo až dodnes. Teď společně děláme multizánrový festival Jarinec, který se koná každý rok v květnu právě v Jaroměři.

Jak rychle se u vás herectví dostalo mezi koníčky až na první místo?

Těžko říct. Bavilo mě to hodně už od začátku.

SALONEK

Hynek Šnajdar

Salonky slaví pět let existence

I když čas neuvěřitelně rychle letí, jako kdyby to bylo včera. Je tomu přesně pět let, kdy 1. října roku 2019 v Hradci Králové vyšel poprvé kulturně-spoločenský magazín Salonky. A po té době, která byla místy velmi turbulentní, pokračujeme v krasojízdě. Začátky nebyly vůbec jednoduché. Chtěli jsme proniknout do hradecského mediálního prostředí, ale šli jsme do toho trochu po hlavě. Časem se však ukázalo, že to byl dobrý tah, který se určitě vyplatil.

Přestože na jaře roku 2020 vypukla měrou nevidanou covidová pandemie, ani ta nás nezastavila. Museli jsme vše přehodnotit a najít klíč k tomu, aby magazín nestrádal a vycházel i přes tyto nepříjemnosti. Bylo

to však složité. Všude bylo zavřeno, ulice téměř prázdné a nebyla skoro šance se s někým potkat tak zvané na živo. Rozhovory se tehdy dělaly v drtivé většině na dálku, což je pro novináře frustrující skutečnost. Není totiž nad to zpovídat dotyčné osobně. Rozhovory jsou pak autentičtější.

Přesto si myslím, že ani „pekelným“ covidem materiály v Salonkách nijak zvlášť neutrpěly, naopak v souladu se situací se staly zdrojem důležitých informací bez toho, abychom šířili paniku. Když pandemie ustoupila, rozjelo se opět vše na plné obrátky s pocitem svobody a mnohem většího klidu. Se zajímavými osobnostmi s Hradcem Králové spojenými se pravidelně měsíc co měsíc při rozmanitých příležitostech setkáváme a vám čtenářům po celých pět let přinášíme nepochybně zajímavé a inspirativní čtení, které si zasloužíte.

Pětiletka je tedy úspěšně za námi a vstupujeme do té další. Je to samozřejmě velká výzva a závazek, abychom i nadále udrželi vaši čtenářskou pozornost. Zároveň novinářskou prací, která s tvorbou magazínu Salonky souvisí, udržovali kvalitu na patřičné úrovni. Je evidentní, že se tento hradecský měsíčník už v krajském městě jaksepatří etabloval, o čemž svědčí fakt, že hned po vydání rychle mizí a máme od vás čtenářů vždy zpětnou vyzbu, což nás samozřejmě moc těší. Mohu potvrdit, že mi velmi často chodí mailly nebo přijímám telefonáty s tipy na rozhovory či jiné zajímavé reportáže. A to je další bonus navíc. Proto nám i v dalších pěti letech zachovejte svou přízeň a držte nám palce. Děkuje. ■

DLABÁNÍ DÝNÍ
LAMPIONOVÝ PRŮVOD

SOBOTA
2.11.

Zpočátku jsem dělala i jiné věci, třeba atletiku, ale nakonec mi zůstal jen dramaťák. Postupem času jsem tam trávila víc a víc času, nejdřív jsem tam chodila dvakrát týdně, pak jsem tam trávila i víkendy. S Jarkou jsme si vyráběly různé loutky, zkoušely různé hry. Jezdily jsme na divadelní festivaly, kde jsem poznala mnoho lidí, kteří se tím žijí. V nějaký moment jsem si prostě řekla: „Jo, tímhle se chci žít.“

Kdy jste se rozhodla, že zkusíte jít na DAMU?

Asi ve chvíli, kdy jsem zjistila, že se něco takového dá studovat. To bylo někdy na konci základní školy. Měla jsem trochu dilema, jestli jít na konzervatoř, nebo na klasickou střední školu. Už tehdy jsem měla v hlavě, že chci zkusit DAMU, takže mi přišlo logičtější jít cestou mimo konzervatoř.

Jak těžké je dostat se na DAMU?

Já jsem se tam dostala napotřetí. Jsou tam tři kola a v předchozích pokusech jsem se vždy dostala alespoň do toho závěrečného. Měla jsem tedy štěstí, že jsem si mohla vyzkoušet přijímačky až do konce. Ve třetím kole se už lidé vybírají podle toho, kdo se k sobě hodí. Dvakrát to nevyšlo, potřetí už našťásti ano. Když nad tím přemýšlím zpětně, je vlastně dobře, že jsem se dostala do toho ročníku, ve kterém jsem byla. Myslím, že bych v těch třídách, kam jsem se původně hlásila, nebyla úplně spokojená. Nás měla Petra Tejnorová, která nám nabídla opravdu širokou škálu vyučujících a zajistila, že jsme si vyzkoušeli úplně všechno.

Kolik spolužáků z DAMU se herectvím žijí?

Zrovna v našem ročníku se herectvím žijí skoro všichni. Jedna moje spolužačka je v La Putyce, takže dělá pohybové divadlo. Já s Šimonem jsme tady v Draku, někdo točí filmy nebo je třeba na volné noze. Musím říct, že náš ročník byl opravdu povedený v tom, že jsme všichni alespoň nějakou dobu dělali to, co jsme studovali.

Kolik lidí se na DAMU dostane?

Nás přijali jedenáct, ale mohli vzít i méně. Já jsem byla na alternativním divadle, na činohře je to trochu jinak, ale berou tam podobný počet lidí. Katedra, kde jsem byla, je otevřená různým možnostem. Zkusíte si tam všechno – od činohry přes pohybové divadlo až po loutky. Na improvizaci nás tam vedli Simona Babčáková s Jiřím Havelkou a od nich se toho opravdu hodně naučíte.

Během těch dvou let, co jste se na DAMU nedostala, jste se živila divadlem?

Ne, divadlem se živil v podstatě až teď. Tehdy jsem zůstala v Praze a nastoupila na ČZU, kde jsem byla asi rok. Mezitím jsem si vydělávala různými pracemi, například jsem pracovala v bageterii. Měla jsem jasný cíl a byla jsem odhodlaná. Když jsem šla potřetí na přijímací zkoušky, byl to určitě můj poslední pokus. Poté bych to už znovu nezkoušela.

Jaký mají vztah k umění vaši rodiče?

Žádný. Když jsme se s mamkou bavily o tom, jaké kroužky bych mohla dělat, zeptala se mě, jestli nechci být mažoretka. Když jsem řekla, že nechci, divila se a říkala: „Proč? Vždyť jsou tak hezky ustrojené a mávají tou hůlkou.“ Já jí na to odpověděla: „No právě.“ A pak jsem přišla s tím, že chodím na dramaťák. Rodiče k tomu nikdy neměli vztah, ale na moje představení chodí. Táta už bohužel ne, protože už nežije, ale když tu ještě byl, měl velkou radost, že jsem se dostala do Draku.

Božena Němcová vás provází i jinde než v Sedmeru krkavců. Zahrála jste si menší roli v minisérii Božena (2021). Jaké to bylo?

Hrála jsem tam služku Boženy, která se jmenuje Manka. V podstatě na Boženu donášela, ale neměla úplně na výběr, protože potřebovala peníze. Policisté na ni hodně tlačili, aby jim přinášela informace. Nakonec ji ale trochu zachránila, protože když měli u Boženy najít zakázanou knížku, tak ji schovala. Poté, co policisté odešli, jí Božena poděkovala a ona si uvědomila, že musí odejít. Prožívá ten rozpor, kdy někomu ubližuje kvůli penězům a už to dál dělat nechce.

Jaký máte vztah k Draku?

Je to pro mě srdeční záležitost. Když jsem tam jezdila jako malá holka, vždycky jsem byla nadšená. Ale rozhodně mě nikdy nenapadlo, že tam jednou budu působit. Když mi z Draku zavolali, jestli bych tam nechtěla jít, hodně mě to překvapilo. Bylo to zničehonic, ale v podstatě hned jsem souhlasila. Jsem ráda, že jsem to udělala.

Na jakou novinku se můžeme těšit na podzim?

Premiéra bude 12. října – Knoflíková válka. Režuruje to Šimon Spišák. Já v tom tedy nehraju. Nechám se překvapit, ani jsem se nešla podívat na jejich zkoušku, abych to měla jako úplně čerstvý zážitek. Moc se na to těším. ■

Vaši experti pro palety, bedny a obaly

Již přes 20 let jsme specialisté na výrobu dřevěných obalů

Kdo jsme

Specialisti v oboru výroby dřevěných obalů

Dřevěné bedny, palety, stojany, rámy, klece a spousta dalších výrobků na míru.

Férový zaměstnavatel v Královéhradeckém kraji

Připojte se k nám. Neustále nabízíme volné pozice. Nyní je nás přes 70 a naše výrobky exportujeme do celého světa.

Prohlédněte si nabídku volných pozic na našich **webových stránkách**.

Proč si vybrat právě nás?

- Jsme ekologicky zodpovědná firma
- Komunikujeme s Vámi srozumitelně
- Doručujeme vždy včas a spolehlivě
- Vyrábíme kvalitní produkty se zárukou
- Zajistíme návrh i výrobu obalů na míru

Více než 20 let zkušeností v oboru

Jsme specialisté v oboru výroby atypických dřevěných obalů, palet a speciálních transportních řešení. Naše řemeslné dovednosti spojené s moderními technologiemi zajišťují, že Váš náklad bude **v bezpečí doručen kamkoliv po celém světě**.

TĚŠÍME SE NA VÁS

📍 Dřevařská 476, 500 03 Hradec Králové

+420 495 432 095
info@drevocomplet.cz
www.drevocomplet.cz

Studentská výstava o jubileu Hradce Králové

Ani mladá generace z Hradce Králové nechce zůstat pozadu v připomínce 800. výročí od první písemné zmínky o městě. Studenti branding designu ze zdejší Střední průmyslové školy vizuální tvorby v této souvislosti připravili velmi zajímavou výstavu, která bude zahájena vernisáží ve čtvrtek 3. října ve 14 hodin v Turistickém informačním centru na Eliščině nábřeží.

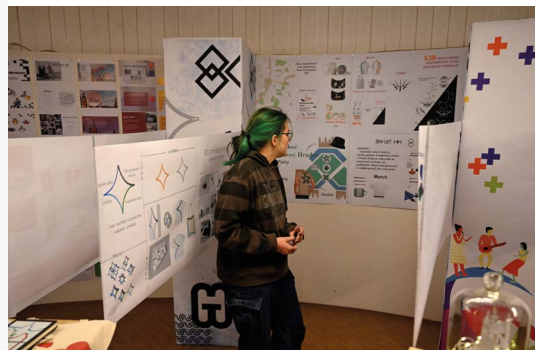
👤 HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV SPŠ VIZUÁLNÍ TVORBY

Podle Pavly Myslíkové, učitelky odborných předmětů, která stejně jako její kolegové vedla jednu část studentských projektů pro tuto expozici, vzniklo zadání k výstavě již loni, kdy se na magistrátu začala připravovat vize oslav města, jež vypuknou v příštím roce. „Představitelé města školu a naše studenty požádali o spolupráci s chystanými oslavami,“ řekla učitelka. Studenti měli vytvořit návrhy, předvést své nápady a různými akcemi připomenout i prezentovat občanům, jak starobylé a zároveň moderní jejich město je.

přímo na oslavy s tím, jak by si je generace mladých lidí do devatenácti let představovala,“ přiblížila Pavla Myslíková.

K jednotlivým projektům pro expozici byly využity grafické programy, ilustrátor pro tvorbu loga, návrhy nových reklamních předmětů a pro vizualizace oslav byla také použita umělá inteligence. „Do této akce jsme zapojili celou školu. Výsledkem je zhruba padesát projektů, z nichž jedenáct dostane prostor v oknech Turistického informačního centra. Rozpracované projekty, které tvořili studenti vyšších ročníků přímo k oslavám, promítneme s vysvětlujícími texty ve výstavním prostoru infocentra. Výstavu, která potrvá do konce října, si studenti nainstalovali sami,“ dodala učitelka. ■

I když zadání nebylo jednoduché, přesto vzniklo mnoho prací a návrhů nejen akcí pro všechny věkové kategorie. „Na toto téma jsme připravili několik variant, jak se jako grafici můžeme k této události vyjádřit. Studenti na tom pracovali individuálně v podobě návrhů na logo a reklamní předměty nebo jsme vytvořili i skupinové práce zaměřené

**Vaše zakázky
a naše tiskárna
se do sebe zamilovaly.**

My je přijmeme s otevřenou náručí.
Dostanou i Vaše požehnání?

FUTURE GATE
SCI-FI FILM FESTIVAL

FUTUREGATE.CZ

HRADEC KRÁLOVÉ 18-19/10

Pratr
TISKÁRNA

www.pratr.cz

Zámečnická škola

V říjnovém vydání magazínu Salonky připomínáme 150. výročí založení Odborné školy pro umělecké zámečnictví, jež má kořeny v Třebechovicích pod Orebem. Její následující cesta však vedla do Hradce Králové, kde působila od roku 1880 do roku 1954. Představuje historii této školy, která ve městě zanechala výjimečné bohatství uměleckořemeslných prací zhotovených z kovu. V historii moderního Hradce Králové lze nalézt mnoho témat, která si zaslouží pozornost. Málokteré ale zasahuje do podoby města tak silně a plošně, jako jsou právě práce zámečnické školy.

📷 MARKÉTA PRAŽÁKOVÁ, FOTO: ARCHIV MVČ

Ve druhé polovině 19. století probíhalo vzdělávání v rozmanitých oborech uměleckých řemesel. Nejvýrazněji se to projevilo v odborných školách. Ty začaly vznikat na území rakousko-uherské monarchie především v 70. a 80. letech 19. století v návaznosti na rozvoj školství ve Francii, Anglii i Německu. Značný počet odborných institucí byl založen v českých zemích, které patřily k nejprůmyslovějším částem habsburské monarchie. Jejich cílem bylo zvýšit praktickou a teoretickou úroveň jednotlivých uměleckých řemesel, protože už na počátku 70. let 19. století ministerstvo obchodu zaznamenávalo klesající úroveň drobného průmyslu a snažilo se najít nejhodnější prostředky, jak tomuto pádu zabránit a vrátit řemeslný stav opět na výsluní.

Nově zakládané obchodní a živnostenské komory, zastoupené ve všech velkých městech už kolem roku 1850, si vytkly za cíl všeobecnou podporu podnikání. Také vláda se snažila, aby se řemeslníkům, po zrušení cechů v roce 1859 sdružovaných do živnostenských společenstev, dostalo kvalitnějšího vzdělání všeobecného i odborného. Odbor-

né školy na počátku 80. let 19. století přešly pod správu C. k. ministerstva školství a kultury a byly podporovány i vídeňskou uměleckořemeslnou školou. Mezi nejstarší z nich patřila i C. k. odborná škola pro umělecké zámečnictví v Hradci Králové. Oficiálně byla založena roku 1874 v Třebechovicích pod Orebem pro potřeby místního hrncářského řemesla s názvem C. k. odborná škola pro kreslení a modelování, průmysl a průmyslová umění.

Díky narůstajícímu zájmu místních zámečníků se v průběhu dvou let přeorientovala a specializovala výhradně na toto řemeslo. Její zakladatel a první ředitel Josef Hudec patřil k výtvarníkům vzešlým z vídeňského prostředí. Jeho otec, zámečnický, poskytl k výuce vlastní dílnu, kde vznikaly první školní práce. Již roku 1876 se škola se svými exponáty zúčastnila výstavy v Mnichově a v roce 1878

dokonce světové výstavy v Paříži. Na konci 70. let ale procházela existenciální krizí. Prostory rodinného domu nemohly dostatečně uspokojit potřeby rozvíjejícího se ústavu.

Důležitým se stal rok 1880, kdy město Hradec Králové nabídlo škole azyl v suterénních prostorách a přízemí budovy reálného gymnázia, které bylo dokončeno roku 1874 (nyní Střední zdravotnická škola a Vyšší odborná škola zdravotnická). Od roku 1882 se stal jejím ředitelem zkušený zámečnický a zároveň výtvarník Ladislav Haněl, významná osobnost počátků odborného školství. Pod jeho vedením se ústav stal jedním z nejprestižnějších ve střední Evropě. Nikdo nepředpokládal, že se škola začne rozvíjet tak, že pronajaté prostory jí přestanou stačit a hluk a kouř z dílen bude omezovat vyučování rozrůstající se reálky. Tento výrazný rozvoj si žádal vlastní budovu, kterou instituce získala roku 1893, a umělecko-zámečnické práce vzniklé ve školních dílnách se staly ozdobou nejen této stavby, ale v průběhu let mnoha dalších budov ve veřejném prostoru Hradce Králové i dalších českých a moravských městech.

Devadesátá léta 19. století jsou v historii odborné školy pro umělecké zámečnictví spojena nejen s počátkem výuky ve vlastní budově, ale také výraznějším propojením s místním zázemím, především se samostatným Průmyslovým muzeem v Hradci Králové, které vzniklo roku 1896. S muzeem byla škola spjata personálně, osobou ředitele obou institucí Ladislava Haněla, i odborně, neboť odborné kurzy pořádané muzeem vedli dílovedoucí školy. Byla to také doba, kdy vrcholila tvorba v duchu historismu a vznikala řada rozměrných kovaných prací, převážně v barokních a rokokových formách. Některé práce se uplatnily na nové budově školy, jiné prezentovaly školu po úspěchu na pražské Jubilejní výstavě v roce 1891 na dalších výstavách a šířily věhlas školy nejen v domácím prostředí. Během tohoto desetiletí přicházejí na školu noví mladí pedagogové, zčásti absolventi školy, jako byli Josef Jarkovský, Miloslav Oehm nebo Josef Lankaš, kteří ve svých pracích na konci století reprezentují nástup secese.

V období přelomu 19. a 20. století se instituce stala propagátorem secesního umění ve výtvarném zpracování železa a vedle starších pedagogů se v tomto duchu prosadili i mladší výtvarníci působící na škole, především architekt Rudolf Němec

nebo Prokop Nováček, spolupracovník Franty Anýže. První z nich vystřídal roku 1910 Ladislava Haněla na místě ředitele instituce a až do své předčasné smrti roku 1914 významně zvyšoval její výtvarnou úroveň. Zároveň s jeho nástupem došlo k otevření mistrovské školy pro umělecké zámečnictví.

Válka přerušila slibný vývoj školy a po jejím skončení se škola stala součástí nově vznikajícího vzdělávacího systému. Došlo k rozšíření vyučovacích oborů, přibylo umělecké klempířství. Až do poloviny 20. let se škola ve vztahu k uměleckému zpracování kovů slibně rozvíjela, ale ústup dekorativních forem uměleckých řemesel a potřeba širěji zaměřeného průmyslového školství vedla krátce po úspěchu na výstavě dekorativního umění v Paříži roku 1925 k zásadní změně ve struktuře školy.

Od roku 1926 se stává Státní průmyslovou školou se zaměřením na stavební profese, kde umělecké kovářství a zámečnictví prezentuje již jen dvouletá mistrovská škola. Ta udržovala tradici řemesla až do ukončení výuky v Hradci Králové v roce 1954 a byla až do jejího zrušení následovnicí původní odborné školy pro umělecké zámečnictví, v níž je nutno hledat počátky soudobého uměleckého kovářství a zámečnictví v Čechách.

Přestože se škola ve 20. letech 20. století výrazně transformovala, její tradice stále pokračuje dál ve dvou paralelních liniích. Ve výuce Střední uměleckořemeslné školy a Vyšší odborné školy v Turnově je udržována kovářská tradice a Střední průmyslová škola stavební v Hradci Králové pokračuje ve svém zaměření na stavební obory, založen ve 20. letech 20. století. ■

Nejsem stresář

Před dvěma roky hrál krajský přebor za Lipovou. Poté si na půl roku vyzkoušel třetí nejvyšší soutěž, než si ho jeho mateřský druholigový Prostějov stáhl zpátky. Po půl roce se Karel Spáčil stěhoval do Hradce, kde téměř okamžitě zaujal herním stylem, který pro stopery v Česku není úplně obvyklý. „Předtím, než jsem začal hrát stopera, jsem byl dva roky defenzivním záložníkem. Některé návyky, jako je doplňování útoku, mi zůstaly,“ přibližuje svůj fotbalový vývoj 21letý fotbalista. Co dalšího prozradil jeden z nejsledovanějších mladých hráčů ligy a čerstvý reprezentant do 21 let v rozhovoru pro Salonky?

☛ MATĚJ HOLAŇ, FOTO: FCHK.Z

Během uplynulých 18 měsíců jste udělal velký skok. Co bylo klíčové pro váš úspěch?

Když jsem šel do Lipové, fotbal pro mě ještě nebyl prioritou. Dalo by se říct, že jsem tam hrál spíše pro zábavu. Změnilo se to, když jsem se vrátil do Prostějova na přípravu a uvědomil si, že ve fotbale chci něco dokázat. Trenér Šustr s asistenty mi dali směr, který bych si měl zvolit. Bavili jsme se o správném nastavení a morálce. Chytil jsem se toho a poté začaly přicházet i fotbalové úspěchy. Dařilo se mi na hostování v Blansku i následující půlrok v Prostějově. Poté přišla nečekaná nabídka od Hradce, na kterou jsem kývl. Naštěstí jsem se velmi rychle dostal do sestavy a všechno zapadlo tak, jak mělo, což je skvělé.

Chápu to správně, že jste si vlastně nikdy nemyslel, že se stanete profesionálním fotbalistou?

Přesně tak. Nikdy jsem nebyl v žádné akademii, tudíž jsem nikdy neměl ty profesionální návyky. Do svých 18 let fotbal nikdy nebyl na prvním místě, byl to pouze koníček. Dával jsem tomu čas, ale nic víc. Když přišel ten zlom, začal jsem to celé brát jinak.

Jaký je hlavní rozdíl mezi amatérským a profesionálním fotbalem?

Řekl bych, že v přístupu. Jak v lidech kolem klubu, tak i v trenérech a hráčích. Kvalita spoluhráčů a konkurence vás posouvá nejvíc. Byl to obrovský skok, ale šel jsem víceméně postupně. V každém vyšším patře jsem si zvykl na něco nového. V první lize je to kombinace všeho, co jsem se naučil napříč nižšími soutěžemi.

Jak se vám daří vypořádat se s tlakem prvotního fotbalu?

Nejsem stresář, v tom mám výhodu. Vždy, když nastupuji do zápasů, říkám si, že tohle je ten důvod, proč fotbal hraji. Těším se na ně – hrajeme to pro lidi, pro zábavu. Samozřejmě to přináší i negativní emoce, ale i to má svou krásu. Když hraji, nechci se brzdit tím, že bych měl z něčeho obavy.

Zní to, jako byste se chtěl fotbalem hlavně bavit. Jak to tedy máte s ambicemi ohledně dalšího posunu v kariéře?

Chci se fotbalově posouvat co nejvýš, ambice určitě mám. Ale žádné spekulace nevnímám. Můj úkol je teď tady v Hradci – máme cíl a vízi pro tuto i další sezónu. Soustředím se na to, abych tady nechal vše, co můžu, a podával dobré výkony. Nechci přemýšlet nad tím, co by mohlo přijít dál. Jsem tady a to je hlavní.

Odměnou za dobré výkony byla nominace do mládežnické reprezentace. Jaký je podle vás rozdíl mezi mezinárodním a klubovým fotbalem?

Je to opět něco jiného. Beru to jako velmi pozitivní zkušenost – reprezentovat svou zemi je to nejvíc. Určitě vás to posune, poznáte se s nejlepšími kluky z vašeho ročníku. Fotbal je tam běhavější, téměř všichni jsou rychlostně velmi dobře vybavení. Je to další krok vpřed a jsem za něj rád.

Vrátím se na začátek vaší kariéry. Kdo vás k fotbalu přivedl?

Nejvíc za tým, že jsem začal hrát, stál otec, ale celá rodina fotbalem žije. Dědeček s tátou jezdili na zápasy už tehdy, když jsem hrál v Lipové, a vždy mě podporovali. Jsem za to vděčný, protože je velmi důležité tu podporu mít. Bez ní je těžké se fotbalu vůbec věnovat.

Jak vaše rodina vnímá, že jste se během krátké doby vyvíjel až do nejvyšší soutěže?

Stále tomu trochu nemůžeme uvěřit. Táta mě od malička nutil dělat něco navíc. Na to jsem sice musel přijít až sám, ale on to po mně chtěl už od začátku. Určitě je rád, že jsem to pochopil a že se můj přístup změnil.

Kdo byl váš fotbalový vzor?

Mým vzorem byl Ronaldo, protože v mládí jsem byl útočník. U něj nejde jen o fotbal, ale i o jeho přístup, který jsem obdivoval. Musím zmínit

FILMOVÝ FESTIVAL SPEKTRUM

Poprvé v Trutnově!
11.–13. října 2024

Mezinárodní festival zaměřený na mladé tvůrce

Celovečerní filmy VELKÝ FINÁLE PSO (hudební dokument/CZE), AMERIKÁNKA (drama/fantasy/CZE), JAKO NIČ (drama/krimi/POL), KOS (historické drama/POL), AŽ NA VĚKY (drama/NOR), TATAMI (sportovní thriller/GEO/USA), VELKÝ PÁN (loutkový/rodinný/CZE), ŽIVOT K SEŽRÁNÍ (animovaná rodinná komedie/CZE/SVK/FRA)

Krátké soutěžní snímky z mezinárodní soutěže Youth Perspective ve třech kategoriích (krátký hraný film, animovaný film, dokument) – hlasování diváků o nejlepší film

Besedy s herci, autory či producenty
Výstava „Vysněná historie kinematografie v Podlesí“
Workshop s filmovou tematikou
Koncert polské skupiny KWIT
Pro diváky všech generací
Změna programu vyhrazena

Více informací: www.kinovesmir.cz

FOTBAL V ŘÍJNU

Chance LIGA

19. 10. 2024
13:30

také svého otce, u nějž jsem vždy vzhlížel k jeho pracovitosti a cílevědomosti.

Kdy jste se stal z útočníka obráncem?

Bylo to postupně. Na pětkovém hřišti jsem hrál v útoku, na sedmičkovém v záloze. Na pozici stopera hraji asi rok.

Nejvíce vás zdobí klid při rozehrávce a vyvážení balónů. Je to něco, co vám přirozeně jde, i díky tomu, že jste si vyzkoušel různé pozice?

Stoprocentně to na tom má podíl. Předtím, než jsem začal hrát stopera, jsem byl dva roky defenzivním záložníkem. Některé návyky, jako je doplňování útoku, mi zůstaly. Jsem rád, že to ve své hře mám, ale nejdůležitější pro mou pozici by měla být obrana. V tomto ohledu vím, že mám ještě na čem pracovat.

Zdá se, že vám to v Hradci pod Davidem Horejším sedlo. Co na trenéra říkáte?

Od té doby, co sem přišel, šel fotbal v Hradci hodně nahoru – jak co se týče přístupu, tak i v tréninkové kvalitě. Často rozebíráme věci na videu. Trenér nám říká, co by chtěl, což je určitě důležité. Klub se neustále posouvá, navíc jsme tu skvělá parta kluků.

Ta dobrá parta, o které se ve spojitosti s vámi často mluví, se projevila v druhé polovině minulé sezóny. Jaká byla atmosféra v kabině při tom jarním tažení?

Nejvíce se mi líbilo, že nepřišlo žádné uspokojení z výsledků. Na tréninku jsme stále makali a připravovali se zápas od zápasu. To, že jsme drželi spolu a nepodcenili jsme to, nás dostalo skoro až do pohárů.

V létě vás posílil zkušený stoper Tomáš Petrášek. Co vám zatím předal?

Od té doby, co přišel, se nám snaží předávat zkušenosti ohledně komunikace na hřišti a zbytkové obrany. Jsem rád, že tu je. Já ty zkušenosti ještě nemám a je skvělé slyšet pokyny i od spoluhráče. Je fajn, že je tu s námi.

Adam Vilkanova před sezónou vyhlásil, že by se chtěl s Hradcem dostat do elitní šestky. Jak to vidíte s ambicemi na umístění vy?

Nechci říkat, že skončíme do šestého místa, na to je příliš brzy. Samozřejmě máme vizi a cíl, bylo by skvělé, kdybychom toho dosáhli. Čeká nás ještě spousta práce, nikdy nevíte, co se může stát. Chceme jít zápas od zápasu a naše výkony by měly růst

každým utkáním. Jestli nás to na konci dostane do šestky, si můžeme zhodnotit až po sezóně. Jsme opatrní, ale určitě se budeme snažit tam dostat.

Máte za sebou už dvě derby s Pardubicemi. Jakým způsobem vás atmosféra tohoto zápasu pohltila?

Při prvním derby jsem k tomu přistoupil velmi zodpovědně, rozumím tomu, co východočeské derby pro Hradečáky znamená. Jarní zápas jsme zvládli dobře, na podzim se nám to nepovedlo. Bohužel jsme ani nepředvedli dobrý výkon, což mě mrzí. Tu rivalitu vnímáme všichni, i ti, co nejsou z Hradce.

Máte už v Hradci nějaké oblíbené místo?

Hradec je pro mě velkým překvapením, je to krásné město. Domů už se moc nevracím, volno trávím tady s přítelkyní. Jezdíme na brusle, máme rádi Velké náměstí, líbí se nám i okolí náplavky. Je tu spousta nádherných míst, mám to tu opravdu rád.

Kromě fotbalu zvládáte ještě studovat kriminalistiku. Jak se změnil priority po přestupu do Hradce?

Teď je to o dost náročnější. Fotbalu věnuji většinu svého času, takže je to se školou složitější než dřív. Na druhou stranu se na to nechci vykašlat – chybí mi už jen rok. Nemám to tak, že bych si řekl: Mám fotbal a školu už nepotřebuji. Nikdy nevíte, co se ve fotbale může stát, a navíc mě můj obor baví. ■

Hradecké celoroční jubileum klepe na dveře

Výročí 800 let první písemné zmínky o Hradci Králové jako městě se kvapem blíží. Přestože oslavy vypuknou až 1. ledna příštího roku, už dnes se jejich organizátoři na tuto událost intenzivně připravují, je vypracován a schválen kreativní koncept oslav i dotační program jako jeden z hlavních nástrojů podpory výjimečných projektů.

•• HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV DOMINIKY ŠPALKOVÉ

Oslavy tohoto významného jubilea budou ve znamení překvapení, pohybu a proměny. Jak nám prozradila Dominika Špalková, kreativní producentka oslav, jejich prologem už na samém začátku roku 2025 bude pro veřejnost tradiční událost První den spolu doprovázená kulturním programem s tím, že desítky projektů v průběhu celého roku budou klást velký důraz na kvalitu. „Už jsme se domluvili s hradeckým biskupem Janem Vokálem, že 5. ledna odslouží mši, kdy bude pozhněáno městu k tomuto

výročí. Bude to mít tedy duchovní rozměr, protože cítíme, že by se měla propojovat duchovní i světská část s odkazem na minulost, ale i s výhledem do budoucnosti,“ řekla kreativní producentka.

Organizátoři mají také radost z velkého projektu, v němž se spojilo Klicperovo divadlo a Filharmonie Hradec Králové. Obě kulturní instituce na 11. ledna v legendárním divadle připravily autor-ský muzikál o významné osobnosti, královéhradecké rodačce, zpěvačce Zuzaně Navarové. „Máme radost, že se díky oslavám ve městě propojí více in-

stitucí i kulturních aktérů a společně připraví unikátní věci, jež srdcem souvisí s Hradcem Králové a mají nějaké poslání,“ pochvaluje si Špalková.

Další událostí bude 18. ledna městský ples a pak už bude následovat jeden projekt za druhým, a to po celý rok. Mezi další dosud schválené patří například zajímavé výstavy v Muzeu východních Čech. Podle mluvčí této významné organizace Lucie Peterkové jsou mimo jiné připraveny tři nejvýraznější výstavní projekty vztahující se k oslavám 800. výročí města. Bude to Zobrazení Hradce Králové v proměnách času, jež město a jeho okolí představí na těch nejstarších vyobrazeních a mapách ze 17. až 19. století. Dále specifická a krátkodobá výstava Pokladnice města, jež nabídne pohled na originály památek vážících se k historii Hradce Králové.

„Vystavíme například listinu s první písemnou zmínkou o Hradci Králové či Eliščin pás. Bude to něco jako vystavení korunovačních klenotů v Praze,“ prozradila mluvčí. Třetí expozice Zrození měst bude pojednávat o vzniku měst ve východních Čechách. Součástí oslav bude rovněž celoroční projekt Kultivace kulturní organizace kontrapunkt, který zasáhne nejen centrum města, ale i jeho okrajové části. V souvislosti s výročí budou připomenuty i klíčové osobnosti, které daly městu současnou podobu, tedy architekti Josef Gočár, Jan Kotěra a dlouholetý legendární starosta František Ulrich.

Jedním ze souvisejících projektů je koncept kanceláře v budově bývalé radnice na Velkém náměstí, což je pozdně barokní budova z roku 1742. „Ve spolupráci s muzeem zde chceme vytvořit připomínku hradeckého starosty Františka Ulricha, zachytit jeho přemýšlení a pro Hradec klíčovou dobu. Vytvoříme tam pro veřejnost živou instalaci výstavy spojenou s touto osobností. Těch osobností spojených s městem je však velké množství nejen ze světa kultury, ale i sportu, jež by měly být při oslavách také připomenuty,“ nastínila Špalková. Součástí organizační struktury oslav je kromě magistrátu i dramaturgická rada složená z odborníků či hodnotící komise. Ve fázi procesu je i myšlenka vizuálního stylu města. Ve finální podobě bude veřejnosti představen od 1. ledna.

„Je škvélé, že se definovaly tak zvané kreativní principy, jimiž se přihlášené projekty a jejich výběr řídí. Pálí bychom si, aby to, co je v Hradci tradiční,

mělo stále svůj význam a v roce oslav se to ještě posunulo do nějaké vyšší úrovně. Byli bychom také rádi, kdyby se zakládaly nové tradice zasahující co nejširší věkové spektrum obyvatel města a myslelo se na všechny generace od nejmladší až po seniory. Podle toho skládáme jednotlivé projekty a řadíme je do celého jubilejního roku. Naším cílem je, aby se každý cítil jako hrdý Hradečan a přeneslo se to i za hranice města,“ vysvětlila producentka, která ve městě žije a je srdcem Hradečan.

„Podílet se kreativně na oslavách města byla pro mě velká výzva. Snažím se oslovit a zapojit do projektů tvůrce a aktéry, kteří mají podobný vztah k městu a vizi jeho budoucnosti jako já. Mým velkým přáním je, aby prostřednictvím oslav došlo k propojení institucí a kreativních lidí, aby všechny projekty byly přístupné všem lidem. Chceme při oslavách nabídnout to nejlepší a zároveň být otevření věcem, které nově vznikají,“ vysvětlila Dominika Špalková. A proč by se podle ní měli Hradečani oslav zúčastnit? „Protože jsou to jejich oslavy v jejich městě, na které jsou hrdí.“ ■

INZERCE

ROZVOZ ZDRAVÝCH SPECIALIT

Vaříme zdravá jídla z čerstvých a kvalitních surovin, která vám zdarma rozvezeme.

Obědy / Polévky / Dezerty / Celodenní menu

www.rozvozsPECIALIT.cz

Splnil si sen. V 80 letech zářil na mistrovství světa.

Ve věku, kdy většina jeho vrstevníků se sportem dávno přestala, dosáhl hradecký stolní tenista Jaroslav Schlappl na svůj životní sportovní úspěch. Na letošním Mistrovství světa veteránů ITTF v Římě se v kategorii nad 80 let probojoval až do čtvrtfinále. Daleko neměla legenda hradeckého stolního tenisu ani k medaili. „Byl jsem tři míčky od postupu a už jsem se trochu viděl na stupních vítězů. Nakonec to ale soupeř zvládl otočit, takže jsem skončil na pátém až osmém místě,“ usmívá se v rozhovoru pro Salonky celoživotní sportovec. Zda se pokusí vytouženou medaili z mistrovství světa získat příští rok, zatím Jaroslav Schlappl neví. Z Říma si totiž kromě fenomenálního sportovního výsledku přivezl i jeden nepříjemný zážitek.

••• MATĚJ HOLAŇ,
FOTO: ARCHIV JAROSLAVA SCHLAPPLA

V červenci jste se dostal mezi nejlepších osm stolních tenistů nad 80 let na světě. Jak byste popsali cestu turnajem?

Když jsem se dozvěděl, že mám ve skupině dva Čiňany a jednoho Němce, nedával jsem si příliš šancí. V ping-pongu jsou důležité potahy, jiným slovem trávy, a na to jsem se v přípravě na turnaj zaměřil. Většinou tyto trávy využívají právě Čiňané, takže základem úspěchu bylo vědět, jak proti nim hrát. Nakonec jsem skupinou prošel bez ztráty setu. Ve vyřazovací části jsem v prvním kole narazil na Itala Curtiho a tam to se mnou vypadalo bledě. Utkání se mi ale podařilo otočit a poté jsem prošel i přes Rusa Silitskiyho. V osmičlenné skupině jsem vyzval skvělého hráče, mistra Bavorska Josefa Merka. Zápas mi

sedl a vyhrál jsem poměrně hladce. Ve čtvrtfinále mě vyřadil Dán Nielsen, i přesto, že jsem měl utkání dobře rozehrané. Byl jsem tři míčky od postupu a už jsem se trochu viděl na stupních vítězů. Nakonec to ale zvládl otočit, takže jsem skončil na pátém až osmém místě.

Na šampionátu jste si zahrál i deblový turnaj. Jak jste dopadl tam?

Hrál jsem s Emanem Votípkou z Prahy. Dostali jsme se mezi šestnáct nejlepších, ale tam jsme prohráli s dvojicí Itala a Slovaka. Svou roli v deblovém turnaji sehrálo i to, že nás okradli v metru, takže jsem nebyl v úplně dobrém psychickém rozpoložení.

Jak se vám to stalo?

Na hlavním nádraží jsme s manželkou trochu

OK HOLDING

Korporátní pojištění

OK GROUP

CLARO

LB Brokers

OK GROUP SLOVAKIA

IBS-GROUP

OK HOLDING PREMIUM

O & V

INTERWAY INSURANCE BROKERS

YSAT PLZEN

Osobní finance

OK KLIENT

Partnerská síť

OK BROKERS

Investice

OK PROFIT

Uhlíkové zemědělství

OK CARBON

Dotační poradenství

Agroteam CZ

OK GRANT

Reality

OK REAL ESTATE

Účetnictví

OK ECONOMY

Jedinečný koncept spolupráce mezi profesionály ve svých oborech.

bloudili a nemohli jsme najít, kde se dají koupit jízdenky. Mladík nás odvedl k automatu s jízdenkami. Strkali jsme tam peníze, ale nic nevypadlo. Pak si všiml, kde mám taštičku s peněženkou, a spolu s dalším kumpánem mě při vystupování přitlačili k oknu. Rychle mi přeřízli řemen taštičky a utekli. Měl jsem tam hotovost a všechny doklady, takže jsem pak musel běžet po úřadech a policii.

To se vám stalo hned první den?

To bylo druhý den po tom, co jsem odehrál singl. Následující ráno byly na programu debly, takže už to pak nebylo úplně ono.

Jak moc je fyzicky náročné odehrát takový turnaj?

Vzhledem k tomu, že pravidelně cvičím a každý týden hraji, jsem na zátěž zvyklý. Sportuji celý život, takže to zatím zvládám dobře.

Máte nějakého kamaráda ze zahraničí, kterého jste poznal na těchto turnajích?

Ano, právě toho německého hráče Merka, kterého jsem porazil v osmifinále. Dobře jsme si popovídali. Na Mistrovství světa veteránů jsem byl teprve podruhé. Ve Stockholmu jsem v kategorii nad 65 let vypadl ve druhém kole s pozdějším vítězem. Byl jsem i na evropském šampionátu v Budapešti, kde jsem také vypadl ve stejné fázi s pozdějším vítězem. To byla trochu smůla.

Budete se chtít účastnit turnaje i v příštích letech?

Já jsem si touto účastí splnil svůj sen. Účast na něm takovém není vyloženě úplně levná záležitost. Bylo by dobré mít nějakého sponzora. Něco mi přispělo hradecké DJJ, kde stále působím. Jinak jsme si to museli s manželkou zaplatit sami. I s tím našim incidentem v metru nás to celé vyšlo na více než 100 tisíc korun.

Co patří mezi vaše silné stránky v ping-pongu?

Mám dobrý servis a první útočný úder. Sám sebe řadím mezi útočné hráče. Mým nedostatkem je příjem. Snažím se v této oblasti zlepšovat, i když už to není úplně jednoduché.

Kterého z úspěchů během kariéry si vážíte nejvíce?

V mládí jsem býval celkem vysoko v krajských žebříčkách, kde se mi dařilo. Pak už jsou to spíše úspěchy z veteránských kategorií. Podařilo se mi stát se mistrem okresu v deblu. Ale asi mým největším úspěchem je právě to červencové čtvrtfinále na Mistrovství světa veteránů.

Co je pro stolní tenisty klíčové, aby uspěli na vrcholové úrovni?

Zprv je to pohybový talent. U ping-pongu jsou důležité rychlé nohy; není to jen o pinkání. Zadrhé je to trénink, hrát s lepšími hráči a zlepšovat se. Úplně nezákladnější je ale psychika. Bez ní to na vrcholové úrovni nemá smysl. Znáám spoustu hráčů, kteří jsou výteční v tréninku, ale v zápase vyhoří.

Jak vnímáte současný stav ping-pongu v Čechách a co by se dalo zlepšit?

Ping-pong v Česku nemá prostředky na to, aby si udržel ty nejlepší hráče. Odměny jsou velmi malé, a ti nejlepší proto odcházejí do zahraničí. Ze tří Čechů, kteří se v Římě dostali mezi nejlepších osm, jsem jediný, kdo hraje v Česku. Oba ostatní hrají v Německu. ■

PONER

FASHION SHOW

14. listopadu 2024 od 19.00 hodin
PETROF GALLERY

Dress code: cocktail

LEXUS | HRADEC KRÁLOVÉ

www.butterfly-agency.cz | @agenturabutterfly | @agenturabutterfly
vstupenky: www.hkpoint.cz

Butterfly

Titulární partner

HRADEC KRÁLOVÉ

Hlavní mediální partner

Quartier

Kreativní partner

MAXX

Mediální partner

Futurum

Make-up & Hair styling

Gr
glamroom
HAIR & BEAUTY

KASS
Radio

Salonky

Květinový design

DOVÁZY

Partner

ORIFLAME | **balloonexpert**

PETROF
gallery

GORGHI TONDI

MIA
LUXURY

Trocha nostalgie Hradečáky určitě nezabije – 22. díl

V Hradci Králové je pan Jiří Fišer u sportovní veřejnosti velice známý a ve východočeském kraji patří k těm největším sběratelům podpisů jak sportovních, tak i dalších celebrit. V jeho sbírce jsou i další cennosti jako např. sportovní dresy a spousta jiných kuriozit, ale většinou těch, které se týkají sportu. Sportovní přátelé z jeho bydliště v Albrechticích nad Orlicí a dalekého okolí mu jinak neřeknou než Findejs. Vlastní podpisy takových veličin, jako je třeba tenista John McEnroe, hokejista Bobby Orr nebo tenistka Martina Navrátilová. Má doma podpisy celé naší stříbrné fotbalové jedenáctky z roku 1962 z mistrovství světa z Chile Josefa Bicana, Františka Pláničky, bratří Jirky a Jardy Holíkových, Václava Nedomanského a dalších. Pan Jiří Fišer se řídil zásadou, že pokud ho tam, kam dveřmi přišel lovit podpisy slavných lidí, vyhodil, vlezl tam oknem, a tak často dosáhl svého. Byl odvážný, a protože sympatická drzost mu nikdy nechyběla, byl většinou úspěšný.

Těto životní vášni propadl již jako mladý kluk, a protože v letošním roce mu bylo 4. dubna již 78 let, vlastně se tomuto svému zamilovanému koníku věnuje již dlouhých 63 let. Jirka Fišer – Findejs – je celoživotním sportovním nadšencem, hrál závodně

kopanou, lední hokej a až do svých skoro 70 let působil jako fotbalový rozhodčí v okrese Rychnov a dříve i v Hradci Králové. Můžete ho potkat kdekoliv na fotbale, navštěvuje zápasy od okresního přeboru až po 1. ligu. Již v 15 letech jezdil na kole z Petrovic u Týniště nad Orlicí, kde tenkrát bydlel s rodiči, na zápasy Spartaku Hradec Králové na staré hřiště u nemocnice. A právě zde jako kluk velice obdivoval Jindru, Hledíka, Pičmana, Pokorného, Kvačka a další tenkrát výborné fotbalisty, kteří v roce 1960 získali pro klub Spartak Hradec Králové mistrovský titul. Za svůj život prožil při získávání podpisů i hodně úsměvných historek a právě o některé bych se s vámi chtěl podělit.

Jiří Fišer v hradeckém rozhlase

Jirka Fišer alias Findejs se oženil na začátku sedmdesátých let s velice pohlednou, sympatickou a temperamentní ženou Katarínou, které kolovala v žilách maďarská krev po jejích předcích, a právě ona stála za tím, že za celou tu dobu posbíral mnoho cenných podpisů a dalších sportovních kuriozit. Je to právě ona, kdo by si zasloužil postavit na zahradě zlatou sošku jako uznání za svou dobrotu a pochopení, když její manžel o víkendech jezdil po celé republice za svým koníčkem a ona se věnovala doma dvěma dcerám a chodu celé rodiny. Zlatá to žena.

S fotbalovým internacionálem Rudou Kučerou

Jeho určitě největším majštrýtkem bylo, když si ve dnech 8.–11. 11. 1988 fotbalový svět dal dostaveníčko v Praze v hotelu Forum na zasedání FIFA. Pro své podpisy si přijel do Prahy i Jirka Fišer a do hotelu přišel v tmavém slušivém dobře padnoucím obleku a s elegantním koženým kuffíkem. Říkal, že při vstupu se ho nikdo na nic neptal a pořadatelé ho usadili v sále do jednoho z křesílek stejně jako všechny přítomné. Na stole byla pro všechny připravená sluchátka a krásné černé desky se zlatým emblémem FIFA. Jirka seděl hned vedle velikánů evropského a světového fotbalu, kterými byli C. Bيلardo, J. Derwall, B. Charlton, předseda FIFA J. Havelange, J. Blatter, fotbalový rozhodčí A. Ponnet, D. C. Coelho a další funkcionáři tehdejšího evropského fotbalu. Jeho suverénní vystupování a elegance v hotelu Forum zapůsobily dokonale a nikdo z přítomných účastníků tohoto zasedání netušil, že mezi nimi sedí rozhodčí okresního formátu, fotbalový trenér Sokola Petrovice, mužstva, které hraje okresní přebor fotbalového Rychnova nad Kněžnou. Findejs byl tak trochu drzý, a kdyby ho z této akce pořadatelé vyprovodili ven, on by tam stejně vlezl oknem. Uměl v tom chodit a podpisy sportovců a umělců mu neustále přibývaly.

Konference se tenkrát konala v dopoledních hodinách a jako menu se hned po skončení dopoledního programu podávala knedličková polévka a čina s rýží, káva, zákusek a k pití pivo Budvar. U velkého stolu u oběda seděli Dušan Gallis, Mário Buzek, Ján Škripko, trenér národního týmu do 21 let František Cerman, asistent jednadvacítky František Havráněk, Jozef Vengloš, Alexander Vencel, Rudolf Baťa, Joao Havelange, Joseph Blatter a mezi nimi náš zástupce petrovického fotbalu Jiří Fišer. Po skončení oběda dále probíhalo zasedání FIFA až do 17 hodin. Za tu dobu stačil sběratel Jirka obejít spoustu slavných funkcionářů FIFA a domů do Albrechtic nad Orlicí, kde dodnes bydlí, odjížděl ten večer dost spokojen a jeho decentní a elegantní drzost slavila v tento den opět velký úspěch.

Roku 1986 se konal na pražské Štvanici tenisový Fed Cup (hrála tam tenkrát Martina Navrátilová za mužstvo USA) a všude kolem tenisových kurtů velice pečlivě hlídali příslušníci Veřejné bezpečnosti. Jako již mnohokrát však na Findejse hoši v uniformách neměli. Když u služebního vchodu zastavilo auto s ovocem, Findejs k němu ihned přistoupil. Řidič vystoupil z auta a začal nosit na podnosech ovoce pro všechna zúčastněná mužstva. Jak asi tušíte, náš sběratel podpisů popadl jeden z tácu a tak se dostal přes všechny hlídače z VB až do americké kabiny a postupně získal všechny podpisy tenistek včetně podpisu Martyiny Navrátilové, které potřeboval od svých sbírek. Pro většinu lidí by bylo naprosto nerealizovatelné se takto dostat do kabin amerických tenistek, ale pro tohoto

Jiří Fišer s Tondou Panenkou

svěrázného a sebevědomého pána to byla brnkačka a zase, jako téměř vždy, byl úspěšný.

Jiří s Láďou Vízkem

Těch zábavných a dramatických příběhů zažil již tolik, že s ním ani nezamávala událost, která se mu přihodila při oslavách 80 let hokeje v Pardubicích. Tenkrát tam hrál i tým SSSR v čele s legendárním Viktorem Tichonovem. Sbornaja komanda se zrovna vracela z tréninku do své kabiny, na jedinou se tam objevil náš sběratel Findejs, začal obcházet hokejisty a chtěl po nich podpisy. Když už měl téměř celou kabínu podepsanou, tak ho prý chytil pod krkem trenér Tichonov a řval na něho: „Čto ty zdeš děláješ?“ Nakonec to dopadlo tak, že ho tento trenér nechal na pokoji a všichni hráči se potom podepsali ke spokojenosti Jirky Fišera, který byl zase na koni; vše dopadlo tak, jak chtěl on.

Stávalo se také, že se mu tolik nedařilo, ale nakonec vše dobře dopadlo jako v Praze, kde hrálo naše národní mužstvo přátelský zápas s mistry světa z roku 1982, Itálie. Přijel s nimi i nejlepší střelec tohoto mistrovství světa Paolo Rossi, ale to byl jediný hráč, který se nechtěl za žádnou cenu podepsat a dělal velké drahoty. Jsou fotbalisté, kteří nemají rádi, když je někdo obtěžuje, a on patřil právě k nim. Jirka však opět reagoval chytře – požádal řidiče autobusu, jestli může jet s nimi až do hotelu. Šel potom se sešitem za trenérem Italů a řekl mu německy: „Unterschrift, bitte Rossi.“ On prý sešit vzal, zašel za Rossim a on se mu konečně podepsal, a tak získal kompletní podpisy italských mistrů světa. Drzost se mu opět vyplatila a zase slavil úspěch heslem „když tě vy-

hodí dveřmi, tak tam vlez oknem“. Těch dalších zážitků bylo určitě hodně, a tak pokud potkáte tohoto sympatického pána s černou taškou někde na fotbalovém stadionu nebo na jiném sportovišti, klidně ho oslovte a on vám toho určitě řekne ještě více. Sport je pro něho srdeční záležitost a pro další podpisy je schopný udělat cokoliv. Doma má asi dvacet vázaných sešitů a v jednom sešitě je cca 1000 podpisů, které začal sbírat již roku 1962. Někdy na cenný podpis, který chtěl získat, čekal třeba i osm hodin, ale stálo to za to, vzpomíná sběratel. Za každý úlovek byl rád a jak říká, jeho jeden z nejvzácnějších podpisů byl ten, který získal od Mika Matěje Bucky, de facto zakladatele československého hokeje, který z trenérského postu přivedl naši hokejovou reprezentaci k zisku prvního titulu mistra světa a k dalším medailím, včetně stříbrné z olympijského turnaje.

Jiří Fišer alias Findejs

Jako perličku Jirka Fišer dále uvádí, že měl velkou smůlu se získáním podpisu naší legendární atletky Jarmily Kratochvílové, za kterou přijel pětkrát, ale nikdy ji doma nezastihl. Až po šesté to vyšlo. Byli u toho i její rodiče, uvařili mu kávu, dostal výbornou bábovku a bylo to prý skvělé setkání a povídání s paní Jarmilou. Celý život také toužil po podpisu hokejisty Jaroslava Jiříka, ale ten už bohužel nezíská, protože tento výtečný hokejista před časem vlezl do sportovního letounu a měl nehodu, kterou bohužel nepřežil.

Pan Jiří Fišer se zařadil mezi nejúspěšnější sběratele podpisů východočeského kraje i České republiky. ■

Slávek Trávníček

Důležité je vracet se ke kořenům lidové tvorby

Už čtrnáct let vede Spolek lidové tvorby Hradec Králové sdružující lidové umělce a řemeslníky z oblasti východních Čech, kteří svou tvorbou navazují na lidové tradice a uchovávají a rozvíjejí vzácné, někdy i zapomenuté umělecko-řemeslné činnosti. Za své aktivity v této oblasti Monika Lemberková z Hradce Králové, jež organizuje a zajišťuje spolkové akce, výstavy, propaguje lidové techniky a účastní se krajkářských akcí, letos v srpnu převzala ocenění Mistr tradiční rukodělné výroby.

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV MONIKY LEMBERKOVÉ

Gratuluji k ocenění. Co jste na něj řikala?

Říkala jsem si, že si to vlastně nezasloužím a že je to spíše pro člověka, který už něco od dětství tvoří, dává do toho své já, nebo je řemeslo po generace součástí jeho rodiny a on ho rozvíjí. Já vedu Spolek lidové tvorby a snažím se, aby tato tvorba tady v Hradci Králové alespoň trochu vešla ve známost

lidí prostřednictvím našich výstav, jarmarků a kurzů. Beru to tedy tak, že ocenění je nejen pro mě, ale pro celý náš spolek.

Je to pro vás nepochybně úspěch, ale také závazek.

Přesně tak. Jak už jsem několikrát říkala, naše aktivity jsou pro radost, kdy se člověk zastaví, udělá si čas pro sebe a začne něco tvořit. Závazek je v propagaci lidové tvorby, aby se na to, s čím přišli naši předci, nezapomnělo.

Co si představujete pod pojmem tradiční rukodělná tvorba?

Je to něco, co vychází z dávných tradic, přežilo dlouhé věky, má tradici v rodinách nebo třeba v konkrétních místech, mezi která patří i Královéhradecko. Jako spolek se snažíme ukazovat lidem textilní techniky jako například tkalcovství a barvířství, které jsou doma ve Dvoře Králové nad Labem, a samozřejmě tradice krajkářství na Vamberceku.

Co všechno zahrnuje?

Je toho skutečně hodně. Paličkování, vyvazovaná a sypaná batika, drátování, drhání, enkaustika, tedy vosková malba, háčkování, kašírování, ozdoby a šperky z korálek, korálkové háčkování, na Velikonoce zdobíme kraslice slámou, dále malba na hedvábí, frivolity, což je stará technika ručně vázané krajky, patchwork, práce s kůží, papírové tvoření, tisk na látku i papír, tkaní, vánoční ozdoby z korálek, výroba z listů, kukuřičného šustů a další techniky. Snažíme se všechny tyto techniky lidem přiblížit, a to i při kurzech, které pořádáme.

Jak jste se vy osobně dostala k lidové tvorbě a kdy to bylo?

U nás doma se schovával každý kousek látky a každé malé klubičko, které zbylo. Mamka mě naučila háčkovat, plést i šít, potom jsem se naučila síťovat, drhat. Kolem osmnácti let věku jsem hledala místo, kde bych se mohla učit paličkování, protože tato technika mě velmi zaujala. Později jsem jela do Prahy a v tamním vzdělávacím spolku jsem si udělala kurz paličkování krajky a získala i příslušný certifikát. Paličkování pro mě není jen tvorba, ale také do jisté míry určitý druh relaxace, kdy si vyčistím hlavu.

Co z této techniky vzniká?

Paličkování je ruční výroba, kdy pomocí paliček vzájemným kroucením a křížením nitě vzniká jedinečná krajka. Nejsou to ale jen věci umístěné jako obraz v rámu, ale také prostorová, závěsná díla, a ta mě asi baví nejvíce. Vzniklé dílo je navíc krásný dárek pro lidi, kteří ho ocení a tuto techniku obdivují. Úžasné jsou také paličkování vánoční ozdoby.

INZERCE

Orlice park

Dr.Max+

Lékárna

SPORTISIMO

pepco®

ASAT
svět hodinek

orion
tvoríme vaši domácnost

ROSSMANN

SIRIUS
...hvězda pro Vaše zvířecí miláčky

KVĚTINOVÝ
KOUTEK

Optika
Doubrava

GECO
TABÁK • TISK

Break fast Cafe

orlicepark.cz

Orliceparkshopping

Orlicepark

Jste už třináct let vedoucí Spolku lidové tvorby Hradec Králové. Co považujete za důležité?

Záleží mi na tom, aby se lidé sešli a měli dobrý pocit z toho, co ve spolku vytvoří. Potěšilo mě třeba, že za mnou přišla kolegyně a řekla mi, že kdybych spolek nevedla, tak by do něj nechodila. Takové věci mě nabíjejí a posunují dál. Činnosti spolku musím věnovat svůj čas, a to i doma, abych všechno, co je potřeba, dobře připravila a zorganizovala. Například v říjnu jako spolek absolvujeme výlet do Textilního muzea ve Dvoře Králové. Musím ho dobře zkoordinovat, aby většině členů spolku vyhovoval termín, aby vše klaplo a všichni účastníci byli spokojeni. Tento výlet hodně souvisí s naší tvorbou a věřím, že návštěva muzea bude inspirativní.

Kolik máte členů?

Máme pětadvacet členů, mezi nimiž jsou i muži, kteří však do spolku docházejí jen občas. Je mezi nimi třeba pán, který maluje velikonoční kraslice. I muži mají tedy u nás dveře otevřené. Jsou mezi námi také lektoři, kteří v kurzech vyučují jednotlivé techniky lidové tvorby.

Kde prezentujete svoji tvorbu?

Letos v červnu jsme se zúčastnili Mezinárodní krajkářské slavnosti ve Vamberku, jejímž tématem byla andělská křídla v kostele. Poslali jsme tam vytvořená andělská křídla, která tam přilepili na dřevěná těla andělíčků a vystavili je v kostele. Také jsme měli v Knihovně města Hradec Králové výstavu k třiceti letům existence našeho spolku, účastníme se velikonočních i vánočních jarmarků a trhů v Adalbertinu a Muzeu východních Čech, už jedenáct let jsme součástí akcí na Šrámkově statku v Pileticích, například při Malém adventu, Velikonočních nebo stavění máje. Všichni účastníci se na těchto akcích mohou na vlastní oči přesvědčit, jak taková tvorba vzniká, a navíc si ji mohou sami vyzkoušet. Vždy tam předvádíme různé techniky, zdobíme s dětmi i dospělými kraslice, vyrábíme dekorace z těsta či papíru a vedeme různé další tvůrčí dílničky. Tradičně tvorbu předvádíme také na Nábřeží řemeslníků, nyní už nově Festivalu řemesel, i Slavnostech královny Elišky.

Propagují vaše členky tradice a tvorbu i v zahraničí?

Ano. Kraslice, výrobu zvykoslovných předmětů či perníčky předváděly i vyučovaly například v Marylandu v USA, ve švýcarském Bernu, v Německu na EXPO 2000 v Hannoveru, v Berlíně nebo Norim-

berku. Působily také v Dánsku, Francii, Belgii a Chorvatsku. Dvakrát rovněž získaly zlatou medaili na krajkářské soutěži v Itálii, reprezentovaly na přehlídce amatérských textilních výtvarníků v Birminghamu. Výrobky našich šikovných kolegyně jsou jako dárky rozesety po světě, třeba v Japonsku, Itálii, Chorvatsku, USA, Francii a jinde.

Existují úspěchy spolku, které byste ráda vypíčila?

Členové spolku obdrželi mnoho ocenění, například Zlatý kolovrat, nyní Mistr tradiční rukodělné výroby, který od roku 2002 uděluje Rada Královéhradeckého kraje tvůrcům v oblasti lidových řemesel, případně těm, jež se o jejich udržování a rozvoj zasloužili, nebo také ocenění aktivních královéhradeckých seniorů Hradecké poklady & (Ne)všední příběhy.

Čím je pro vás osobně lidová tvorba důležitá?

Je důležité se k ní neustále vracet a tím se zároveň vracet k jejím kořenům.

Je o ni v dnešní uspěchané době kladoucí důraz na moderní technologie zájem mezi mladými lidmi?

Nedílnou součástí našich aktivit jsou velikonoční návštěvy i těch nejmenších dětí v Materské škole Kamarád v Hradci Králové nebo při slavnostech svatého Martina. Několik let také spolupracujeme se Základní školou Pouchov, která nám na již zmíněnou velikonoční výstavu v roubence Šrámkova statku v Pileticích poskytuje výtvary svých žáků. Když přijdou rodiče a uvidí, že jejich dítě tam má vystavenou krasličku nebo velikonoční dekoraci a navíc, jak je to tam vyzdobené, přiblíží jim to velikonoční tradice a tím se ta tvorba lidem připomíná.

Jaká je budoucnost lidových řemesel?

Musíme se více snažit o to, abychom mladou generaci k lidovým řemeslům přitáhli, hledali následovníky a předali jim své profesní dovednosti i zkušenosti. Jsme si ale vědomi toho, že v dnešní době jsou tady pro mladé lidi jiná lákadla. Přesto v nich musíme zakořenit to, že co si svými rukama neudělají, to nebudou mít.

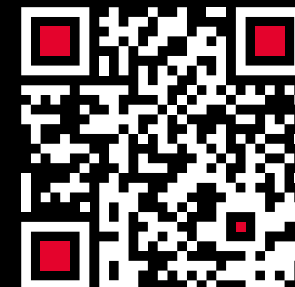
Kam by se měl ubírat váš spolek?

Samozřejmě je to o zmíněných následovnících. Musíme šířit naše aktivity mezi lidi, aby na lidovou tvorbu nezapomněli. Stačí, když zájemci přijdou do některého našeho kurzu, které pořádáme v Adalbertinu. Mohou se na nás kdykoliv obrátit, vidět, co tvoříme, a sami si to vyzkoušet. ■

SÍŤ HOKEJOVÝCH PRODEJEN

- **POP AIRPORT** | Ke Kopanině 421
- **PRAHA EDEN** | Vladivostocká 1460
- **ŘÍČANY** | Škroupova 1270
- **PARDUBICE** | Čacké 1120
- **LIBEREC** | Jeronýmova 494
- **MLADÁ BOLESLAV** | Viničná 31
- **PLZEŇ** | Studentská 117

Nový Suzuki Swift

Hra začíná

Chcete, aby Vám řízení přinášelo radost? Seznamte se s novým Swiftem. Svým neokoukaným designem, skvělou ovladatelností, úsporným motorem, řadou bezpečnostních systémů už v základní výbavě nebo pětiletou zárukou* Vám vykouzlí úsměv na tváři. Za volantem Swiftu si zkrátka připomenete, že jízda v autě může být i hravá.

MILD-HYBRIDNÍ POHON

elektricky podporovaný
úsporný benzinový motor

ALLGRIP 4x4

pohon všech kol – jistota
za všech okolností

POKROČILÉ BEZPEČNOSTNÍ

technologie a asistenční
systémy

SUZUKI connect

zůstaňte ve spojení
se svým vozem

www.suzuki.cz facebook.com/suzukimotorczech [Instagram.com/suzuki_czech](https://instagram.com/suzuki_czech)

Emise CO₂ (WLTP), kombinovaná spotřeba Suzuki Swift 1.2 HYBRID: 98-111 g/km, 4,4-4,9 l/100km. * Pět let garance se skládá z tovární záruky (3 roky / 100 000 km) a následně ze smluvní záruky Suzuki Premium (2 roky / 150 000 km), která je poskytována podle záručních podmínek společnosti Real Garant Versicherung AG.

REGINA,a.s.

Hradec Králové, Bratří Štefanů 492, tel. 495 845 304,
prodej.suzuki@autoregina.cz , www.autoregina.cz

Autorizovaný prodej a servis SUZUKI